

1/2
საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრო

გაზეთი

114/2
2004/2

80

2004

1/2

განმომცემის 1924 წლიდან

ლია მოლარიშვილი

ბადნიერი ლამე

(საახალწლო ხუმრობა)

პიესა

მოქმედი პირნი:

ხათუნა – ახალგაზრდა ძიძა

პაპუნა – ორი თვის ბიჭი

ზაზა – პაპუნას მამა

მამია – პაპუნას დედა

სიმონი – ბინის ქურდი

მინისტრი

მინისტრის ცოლი

მინისტრის პირადი მცველი

პატარა მენაგვე

ოთახში დგას მორთული ნაძვის ხე. მრგვალ მაგიდაზე სადღესასწაულო სუფრაა გაშლილი, შუაში დევს დიდი ტორტი, აქეთ-იქით შამპანურის ბოთლები აწყვია.

ხათუნა (უმღერის ეტლში ჩაწოლილ ბავშვს) – ნანიწა, ნანა, ნანასაო, ეძინება ქალასაო...

ოჰ, სულ მაფინყდება, რომ შენ გოგო კი არა, ბიჭი ხარ. მაპატიე, ძვირფასო, და ბიჭებს ვერ ვიტან. რატომ? (მღერის) დაიძინე, ჩემი ბიჭი, ჩემი ბროლის კიჭი... ნანა, ნანა... რატომ არ ხუჭავ თვალებს? აა, გაინტერესებს, რატომ ვერ ვიტან ბიჭებს? იმიტომ, რომ... (ამოიოხრებს) მატყუარები არიან. არა, შენ არა, რატომ მიყურებ

ასე? დახუჭე თვალები და დაიძინე... ის კი, ის ვაჟბატონი – მატყუარაა. შემპირდა, ცოლად შეგირთავო, მაგრამ რა? თვითონაც კარგად ხედავ – არაფერი. იმას რომ ცოლად მოვეყვანე, ახლა ჩემი ოჯახი შექნებოდა და ახალი წლის ღამეს შენთან კი არა, საკუთარ ქერქვეშ გავატარებდი, ისე, როგორც ნორმალურ ადამიანს შეეფერება.

(ბავშვი ტირის)

ნანა, ნან, ნანიწა-მეთქი! ღმერთო, რა მოეუხერხო ამ ბავშვს!.. გშოა? ასე უცებ მოგშვიდა? რა ღორმუცელა ხარ... ახლავე, ახლავე, ცოტა მოითმინე, ჯერ შენი ფაფა შევათბოთ (ფუსფუსებს).

რა კარგია, არა? შენი მორთულ-მოკაზმული დედიკო რესტორანში ატარებს დროს, მე კი... ახლავე გაჩუმდი, თორემ მეთერთმეტე საართულიდან გადავხტები. ნუ გეშინია, მაინც არავის მოვაკლდებით თვალში.

რა უბედური ვარ... ვაიმე! ეს რა ვთქვი? ახალი წლის ღამეს არ უნდა იწუნუნო.

(ფაფას აჭმევს ბავშვს).

შენ იცი, პაპუნა, რომ მე დედაშენი კი არა, შენი ძიძა ვარ? საიდან უნდა იცოდე. შენი დედიკო ზედიზედ ორ საათსაც ვერ ჩერდება შინ. მაიკო - სამსახურში, სამსახურიდან - დაბადების დღეზე, მაიკო - დაქალის ჯვრისწერაზე, მაიკო - გამოფენებზე, ალაფურშეტებზე, კინოში, თეატრში... მაიკო მალაზიებში - საყიდლებზე, თუ როგორ ეძახის? (გამოაჯავრებს) შოპინგებზე... ან უბრალოდ, სასეირნოდ... რა თქმა უნდა - მაიკო საქმიანი ქალია, ოცდამეერთე საუკუნის გვირგვინი და მშვენება, შენი ძიძა ხათუნა კი - არარაობა, უმაქნისი არსება. მხოლოდ შენ გჭირდება. მე რომ არ გყავდე, დაიღუპები, შე სანყალო.

ახლა მამაშენი? უი, არ გამახსენო! თუ გინდა, გიყვარდეს - მამა და სრული უფლება გაქვს, მაგრამ, მოდი, გულახდილად ვთქვათ: შენი ზაზა მამიკო ცხვირმოუხოცავი ლანირაკია. კი, კი... ამაზე ლაპარაკიც ზედმეტია.

(ბოთლს აკვირდება) ყოჩაღ! ახლა კი, ნანა, პაპუნა! ვჭამეთ, ვსვით და დავიძინოთ...

(ფეხაკრებით დადის. გადასწევს აივნის ფარდას და გაკუყრებს ღამის ქალაქს.)

ესეც ასე, ხათუნა... ოჰ! (ტურებზე მიიღებს თითს) ბავშვს სძინავს. საქმეც არაფერია. საერთოდ, მომავალშიც არაფერი ჩანს. არაფერი. არც სა-

იმედო, არც უიმედო. ერთი დიდი სიცარიელეა და მორჩა.

ო, რა ახალი წელია, შენი ჭირიმე? არავითარი მოლოცვა, არავითარი სადღეგრძელო.

ყველაფერი სხვას. მე რა დავაშავე, რა? თუმცა, აგერ, სუფრაა გაშლილი. ერთი, ეს ტორტი მაინც გამეხსიჯა.

(ჯდება და ჭამს ტორტის ნაჭერს.)

შამპანური ხომ არ დამელია? ერთი ჭიქა... რაც არის, არის! (ეჯავჯავრება შამპანურის ბოთლს. ვერაფრით ვერ ხსნის. წამოდგება და აქეთ-იქით აწყდება, თან გამწარებით ცდილობს ბოთლის გახსნას. უცებ საცობი გრუხუნით ავარდება ჭერში, შამპანურიც ზევით აასხამს და ხათუნა სითხით გაიწუწუება. ხმაურზე ბავშვს ეღვიძება და ხმამალლა ტირილს ასტებს.)

ხათუნა - ესეც ასე!.. ფუჰ, რა მოუხერხებელი ხარ. მეჯავრები, რომ გიყურებ.

(ხელში აყვანილ ბავშვს აქეთ-იქით დაატარებს.)

ნახე, ქუჩები როგორ გაუნათებიათ ფერადი ნათურებით. აი, კუთხეში - ნაძვის ხე, მაგრამ ჩვენი ნაძვის ხე უფრო ღამაზია. ხომ ასეა, არა? აა-აა-ააა, ნანააა. ჩუ, ჩუმად, ჩუმად. აი, ასე. შენ ხომ ბიჭი ხარ. ბიჭები კი არ ტირიან. გოგოები - რამდენსაც გინდა. შეიძლება ცრემლადაც დაიღვარონ, როგორც ახლა მე... მაგრამ არა, არ ვიტირებ. (იწმენდს თვალებს) ასეთ ღამეს ტირილი არ შეიძლება, ცრემლი დამებედება და მერე მთელი წელი სულ რაღაცაზე უნდა ვისლუკუნო.

(ფრთხილად მიჰყავს მძინარე ბავშვი და ეტლში აწევს.)

უჰ, არ მოგკვდი? ოფლმა დამასხა. დამელია მაინც ეს ოხერი შამპანური. ბოთლში ნახევარი დარჩენილა (დაისხამს და სვამს).

ეროვნული
სიმბოლოები

ოპო, კარგი ყოფილა. გემრიელია და თან შუშუნებს კიდეც (ისე და-ისხამს, ერთბაშად გადაჰკრავს). არა, მართლა კარგია. ჰა, ჰა, ბარემ ერთსაც დავლევ და ეს იქნება. დავთვრები და დავიძინებ. ღამის ორი საათია. დილაამდე, მგონი, ბავშვიც არ გაიღვიძებს. მისი მშობლები როდის დაბრუნდებიან, ღმერთმა უწყის.

(პოთლიდან სვამს. სიცილი უტყდება) ვაიმე, რომ გამახსენდება!..

(ტელეფონის ზარი)

ხათუნა – ალო. პო, მაიკო... კი, სძინავს... რაო? არა, ნუ ინერვიულებ, გაერთეთ და დრო გაატარეთ... კი, კი... არა, არა... კარგად... სვალამდე! (დებს ყურმილს)

ოპ, ჰაპუნა, დედაშენისნაირი ცერცეტი გოგო იშვიათობაა, მაგრამ, რომ იცოდე, როგორ მშურს მისი. ან, რა ხმები შესმოდა ყურმილში, რა მუსიკა და აურზაური. შენი დედიკო თან ცეკვავდა, თან მელაპარაკებოდა, მუსიკის ტაქტზე, ნამლერებით... მე რა დავაშავე, არ უნდა ვიცეკვო? (მოიყუდებს შამპანურის ბოთლს და დაცლის) ესეც ასე. ჰი, ჰი, რა კარგია!..

(ტრიალებს, ცეკვავს.)

ბავშვობა გამახსენდა. როგორ მჯეროდა თოვლის ბაბუის არსებობის... მოდიოდა ჩემთან შუალამისას და კართან ტოვებდა საჩუქრებს. ბევრს კი არაფერს – თოვლის ბაბუისაც უჭირდა მაშინ – მაგრამ მაინც... რაც მთავარია, ხომ ვახსოვდი? სადა ხარ, ჩემო შტერო ბავშვობავ? თეთრწვერა თოვლის ბაბუა დიდი ხანია ფიფქივით გადნა...

ააჰ, როგორ მეძინება (ამტქნარებს.) იქნება, სიზმრად მაინც მოვხვდე უკეთეს ადგილას, ან სულაც, სხვა პლანეტაზე... ვთქვათ – მთვარეზე... რითია ცუდი?

(მოაქვს ბალიში და თბილი შალი,

მობერებულად ეწყობა დივანზე, ბავშვის ეტლსაც ახლოს მიიწევს, მაგრამ უცებ ხმაური შემოესმება და წაშობტება: აივნის კარის ვალებას ვილაც გარედან ცდილობს.)

ხათუნა – ვაიმე, დედიკო, რაღა ვქნა? ეს ხომ მეთერთმეტე სართულია... კაცია თუ მოჩვენება? ღმერთო, ოღონდ ახლა მიშველე და რაც გინდა, მთხოვე!

(ხელს წამოაელებს ბალიშს, ისე დააგდებს, სადღაც გაეარდება და შემორბის იატაკის საწმენდი ჯოხით. ჩასაფრდება აივნის კართან. კარს ვილაც ალუბს. ქარი ზუზუნით შემოყრის ფიფქებს.)

ხათუნა (გამეტებით ურტყამს უცნობს.) – ესეც შენი ესეც შენი.. მზეცო, ნადირო, ბანდიტო! ვაიმე! ეს რა არის? თოვლის ბაბუა! ოპ, ნამდვილია, არ მეჩვენება, წვერებიც აქვს და საჩუქრების ხურჯინიც... თოვლის ბაბუა მოეკალი! მკვლეელი ვარ. დამიჭირეთ, ნამიყვანეთ, დამადეთ ხელ-ბორკილი, სამუდამოდ გამომამწყვდიეთ სატუსალოში!.. მაგრამ, მოიცათ, მგონი შეინძრა... სუნთქავს, თვალს ახელს! თოვლის ბაბუა, ცოცხალი ხარ? არ მოკვდე, რა? (ანჯღრევს, სახეში ურტყამს. ხელში შერჩება ბამბის თეთრი წვერი.) უი, შეხედეთ, ყალბი ყოფილა!

უცნობი – სადა ვარ?.. ნუ მირტყამთ, თქვენი! არ გავრბივარ, გნებდებით.

ხათუნა – რას ბოდავს? ეი, შემომხედე.

უცნობი – შენ ვინა ხარ?

ხათუნა – ხათუნა. შენ?

უცნობი – სიმონი..

ხათუნა (თავისთვის) – ასეთი ახალგაზრდა სიმპათიური თოვლის ბაბუა არსად მინახავს. მაგრამ მე ხომ მთვრალი ვარ. იქნება, მეჩვენება: შავ-გვრემანი თოვლის ბაბუა, სახელად

სიმონი!.. არა, ნამდვილად სიზმარში ვარ, მთვარეზე.

სიმონი - ოი, როგორ მტკივა თავი... ვაი, დედა! რა ჩამარტყით, ლამაზო ქალბატონო?

ხათუნა - იატაკის სანმენდი ჯოხი.

სიმონი - ესე იგი, ხათუნა... სასიამოვნოა შენი გაცნობა-მეთქი, როგორ ვითხრა ახლა მე?.. (მიიხედ-მოიხედ-დავს). სახლში... მარტო ხარ, ხათუნა?

ხათუნა - ჰო... არა!

სიმონი - ჰო თუ არა?

ხათუნა - ჩემი ქმარი სააბაზანოშია, კბილებს იღესავს.

სიმონი - რაო, რას შვებო?

ხათუნა - იხეხავს... კბილებს იხეხავს.

სიმონი (სწრაფად.) - ძალიან სასიამოვნო იყო შენი გაცნობა, მე წავედი. დიდი მადლობა გულთბილი დახვედრისთვის. კარი... კარი!.. მგონი ორიენტაციის უნარი დავკარგე.

(ხურჯინმოკიდებული დაედებს გასასვლელს.)

ხათუნა - მოიცა! არ ნახვიდე... მოგატყუე: სააბაზანოში არავინ არ არის. აი, ნახე! (კარს გამოაღებს, შეიხედ-დავს.) ქმარი საერთოდ არ მყავს.

სიმონი - ბიჭოს! აბა, ეს ბავშვი შენ არ არის?

ხათუნა - არა, მე ბავშვის ძიძა ვარ... მიდიხარ? ისე ნახვალ, რომ მაგხელა ხურჯინიდან ერთ პატარა საჩუქარსაც არ დამიტოვებ? რა უბედური ვარ, თოვლის ბაბუასაც კი არაფერი ემეტება ჩემთვის.

სიმონი - მორჩი ერთი! თოვლის ბაბუა კი არა, ანგელოზი ვარ! ასე დავფრინავ, სართულიდან სართულზე, აივნიდან აივანზე, ბინიდან ბინაში.

ხათუნა - ფრთები რომ არა გაქვს!

სიმონი - დიახ, უფრო ანგელოზი ვარ. აი, ახლა, ავერ შენს მეზობლად გახლდით სტუმრად...

ხათუნა - უი, იქ ხომ მიხისტრი ცხოვრობს!

სიმონი - უფროთ კი ვარ, მაგრამ გემოვნება და ალლო ნამდვილად მაქვს.

ხათუნა - იქ ჩიტიც ვერ შეფრინდება!

სიმონი - ჩიტი ვერა, მაგრამ სიმონს დაუშლის ვითომ რამე?

ხათუნა - სიმონი გქვია?

სიმონი - ჩემთვის დაკეტილი კარი არ არსებობს. იცოდე, კარი რაც უფრო მაგრად არის ჩაკეტილი, მით უფრო ადვილად იხსნება. თანაც, არა მარტო ფრენა, არც საკვამურიდან ჩაძრომა გამიჭირდება, მაგრამ ზამთარში ვეროდები, შეიძლება ისე დაიხრუკო, გამჩენმა ველარ გიცნოს. მოკლედ, ბინაში შესაფრენად, ათასნაირი ხერხი არსებობს. აირჩიე, რომელიც გინდა.

ხათუნა - მაგათ სიგნალიზაციაც აქვთ!

სიმონი - მე ადვილი საქმე არ მიყვარს. სიგნალიზაცია ჩემი პროფილია.

ხათუნა - შენ ლამაზი პროფილი გაქვს.

სიმონი - კარგი რა, ნუ გამაწითლეს!

ხათუნა - იცი, რას გეტყვი? ანგელოზი ხარ, თუ ვინცა ხარ, მაინც მშურს შენი. დაფრინავ - სართულიდან სართულზე, ბინიდან - ბინაში! ბავშვობაში სულ მესიზმრებოდა, ჩიტი ვიყავი და დაფრინავდი. ახლა კი (სლუკუნებს), ჩიტი კი არა... ვზივარ ოთხ კედელს შორის და ეს არის და ეს. მარტო ოცნებალა შემრჩა... მშურს შენი.

სიმონი - (დაავადებს ხურჯინს.) - ეს რაღა ჯანდაბაა?! ვერ ვიტან ქალის ცრემლებს (ბამბის წვერით უმშრალებს სახეს.) მოიხედე. შენც კარგი ჩიტი ხარ, ლაბუა, ლამაზი ჩიტი. ზიხარ

შენთვის წყნარად და ბავშვს უმღერი. თან ამისთვის ფულსაც გიხდიან. არავინ მოგდევს დასაჭერად. არ გესიზმრება კომმარი, თუნდაც პოლიციელის ლიმილით გაბადრული სახე, არ იღვიძებ დაფეთებული, ოფლგადამსკდარი. „შენი მშურს, შენი მშურს“ (გამოაჯავრებს.), ნუ შეგშურდება ჩემი. აბა, კარგად დაფიქრდი: ახალი წელია, ხალხი ზეიმობს, ყველა შინ არის, თუ შინ არა – სადმე სხვაგან, კარგ ადგილას, სადაც ბევრი ხალხია, მუსიკა უკრავს, ცეკვავენ... ახლა მე შემომხედე – ჩემთვის არც დღესასწაულია, არც შაბათი და კვირა...

შენ რა ლამაზი თვალები გქონია... ჯანდაბას!.. წავედი, თორემ აქ დამათენდება და ნამდვილად დამიჭერენ... მაგრამ, რა მემართება? ნუ მიყურებ ასეთი თვალებით. სხვაგან მიიხედე...

ერთი, ეს მითხარი: ქმარი, გავიგეთ, რომ არ გყავს, მაგრამ მთლად უპატრონო არ იქნები შენ.

ხათუნა – არა, რატომ, დედა მყავს და ხუთი და.

სიმონი – ხუთი და... კარგია, რომ ხუთი ძმა არა გყავს.

წავედი, ნახვამდის. თუმცა... კინალამ დამავინყდა... (ხურჯინიდან იღებს ძვირფასეულობას.) აი, შენ, საჩუქრებიც. ბრილიანტის ყელსაბამი, კოლიე – ასე ვთქვათ... ძალიან მოგიხდება. (კისერზე კიდეებს ყელსაბამს.) აი, კიდევ, საყურეები.

ეს მარგალიტები კი – დედაშენს და შენს დებს. სხვა აქ ისეთი არაფერია.

სარკეში ჩაიხედე, ნაძვის ხეზე უფრო ბრჭყვიალა და ლამაზი ხარ.

(კარზე აკაკუნებენ. მერე ზარს რეკავენ, გაბმით.)

სიმონი (გავარდება აივანზე. ისევ უკან შემოვარდება.) – პარაშუტი!.. პარაშუტი არა გაქვთ სახლში? დამშალე! თუმცა, აქ სად დაიმალება, გინ-

დაც ბუხად გადაიქცე: ფარდები თხელია, მაგიდაზე სუფრაც არ აფარია, ტახტის ქვეშ თითსაც ვერ შეაკეცხებ...

სად მიდიხარ? ბრილიანტები!.. ბრილიანტები მოიხსენი!

(ხათუნა კარს აღებს. შემოდინან მინისტრი და მისი ცოლი.

ოთახში შუქი ჩამქრალა. სამაგიეროდ, ანთია ნაძვის ხის ილუმინაცია. ფერადი ნათურები ციმციმებს ნაძვის ხესთან დგას თოვლის ბაბუა.)

მინისტრის ცოლი – გოგონი, მარტო ხართ სახლში? აჰ, ბოდიში, პატარას სძინავს (ქმარს.) ბიძინა ხმადაბლა ილაპარაკე.

გოგონი, ხმაური ხომ არ გაგიგონიათ ამ ღამით? იცით, ახლა შემოვედით სახლში. თითქოს ყველაფერი რიგზეა და უცებ, ვხედავ... რას ვხედავ?

ბიძინა, ამოიღე ხმა! ჩვენი დოგი – მთვრალია! ალკოჰოლის სუნით ყარს. კი არ ყფის, კნავის. ავ, ავ, მიაუ... ხოლო ჩემი ძვირფასეულობის სეიფი ღიაა!.. თქვენ არანაირი ხმაური არ შემოგვსმათ? დაუჯერებელია. ბიძინა რა თქმა უნდა, ამას ასე არ დატოვებს... არა, ბიძინა?

მინისტრი (მთვრალია. ასლოკინებს.) – არ დავტოვებ!.. ქვას ქვაზე...

მინისტრის ცოლი – ხუთ წუთში პოლიცია აქ გაჩნდება... ოჰ! ეს რა არის? რა მშვენიერი სამკაულია!

ხათუნა (შეშინებული ხელს იტაცებს ყელსაბამზე.) – რა ბრძანეთ?

მინისტრის ცოლი – რა გადასარევი სათამაშოა ნაძვის ხისათვის. (მიდის სიმონთან და ათვლიერებს.) ნატურალური ზომის თოვლის ბაბუა! ასეთი არსად მინახავს. ბიძინა, თბილისში ასეთი რამე თუ იშოვებოდა, რატომ ჩვენ არ შევიძინეთ?

მინისტრი – რა ვიცი მე... რატომ არ შევიძინეთ. (ხათუნას.) სნეგუ... სნეგუროჩკებიც არის გაყიდვაში?

ხათუნა – დიახ... ნაირ-ნაირი.
მინისტრი – არც ერთს არ დაეტოვებ... ქვას ქვაზე...

მინისტრის ცოლი – ბოდიში, გოგონა, ძვირფასო... ესე იგი, არაფერი გაგიგიათ, გეძინათ... სიგნალიზაცია მწყობრიდან გამოუყვანიათ ბანდიტებს. ბიძინა, მე მგონი, ეს პოლიტიკურია. კი, ნამდვილად. მათ უნდათ, შენ სულიერად დაგცენ, გაგანადგურონ...
(*ფეხზე ჩამოძინებული მინისტრი იატაკზე მოადენს ზღართანს.*)

მინისტრის ცოლი – ვაიმე, ბიძინა!... დაცვა, დაცვა! სად არის პირადი მცველი? (გაქცევა და შემოდის პირად მცველთან ერთად, რომელიც ზურგზე წამოიკიდებს მინისტრს.)

მინისტრის ცოლი – რას აკეთებ ამხელა ვირი, არ გრცხვენია? ტომარაა, ამ დონის კაცი? გეკითხები, ტომარაა?

(*პირადი მცველი ისევ იატაკზე დააგდებს მინისტრს. ახლა მკლავებზე გადაიწვენს და ისე გააყავს.*)

მინისტრის ცოლი (კარებთან.) – ბოდიში, ძვირფასო.

ხათუნა – როგორ გეკადრებათ (კარებს ჩაკეტავს და ზურგით მიეყრდნობა.) ოჰ! ცივი ოფლი მასხამს, გული მიმდის. საბოლოოდ მომელო ბოლო... ჩემს სიკვდილში ბრალი დასდეთ თოვლის ბაბუას! თოვლის ბაბუა ღამის კომმარადიდან! ავერ ისიც: ნატურალური ზომით.

სიმონი – კარგი რა, ნუ დამცინი... შენ არა, მაგრამ მე წავხდი, ჩემი საქმე გათავებულია. დღეიდან პირობას ვიძლევი, რომ ეს ჩემი ბოლო ძარცვაა. მორჩა! ახალი წელია, ახალ ცხოვრებას ვიწყებ... სხვა პროფილით უნდა ვიმოღვანეო.

ხათუნა – რას ერჩი შენს პროფილს. გადასარევი პროფილი გაქვს, ნახატი მგონია.

სიმონი – მომწონს ეგ იუმორის გრძნობა და საერთოდაც, მომწონხარ. შენი სადღეგრძელო უნდა შევსვა, ძვირფასო გადაიე!

ხათუნა – შამპანურს ხელი არ ახლო! ბრახა-ბრუხი და აფეთქებები ამალამ საკმარისზე მეტი გვექონდა. ისედაც მიკვირს, ბავშვს რომ ასე მშვიდად სძინავს.

სიმონი – დარწმუნებული ხარ, რომ სძინავს? აბა, შეხედე, როგორ მათვალიერებს.

ხათუნა – პაპუნა, შენ გლვიძავს, ბიჭი? დიდი ხანია?

სიმონი – სავარაუდოდ, შენ რომ თავს დამესხი, მაშინ გაელვიდა და შეშინებულმა ხმა ველარ ამოიღო. (დასწვდება შამპანურს.)

ხათუნა – არ გირჩევ, ძალიან სარისკო საქმეა (ყურებზე იფარებს ხელებს.)

სიმონი (უხმაუროდ გახსნის სასმელს და ჩამოასხამს.) – შენი დღეგრძელობისა იყოს, მშვენიერო ძიძავ! ცხოვრებაში პირველად, მგონი შეყვარებული ვარ.

ხათუნა – სიყვარული არ გამაგონო!.. ისიც მუღუნებოდა, მიყვარხარო, მაგრამ როგორც კი დაქორწინება ვუხსენე, აორთქლდა, გაქრა... უღელში თავის გაყოფა არავის ნებავს.

სიმონი – იმ ახალგაზრდასაც გაუმარჯოს. ის რომ არ აორთქლებულიყო, არაფერიც არ მოხდებოდა.

ხათუნა – კი, მაგრამ... მოხდა რამე?

სიმონი – აი, რა... (კოცნის.)

ხათუნა (კარგა ხნის დაგვიანებით.) – ეს... ასეთი რამ... მე... ერთი სიტყვით... შენ...

სიმონი – ერთი სიტყვით, მე უნდა წავიდე... მშვიდობით, ძვირფასო. ჩვენ კიდევ შევხვდებით.

(გადის).

ქართული
ლიტერატურა

ხათუნა (გაოგნებული დგას.) - ოჰ, რა მშვენიერი სიზმარი იყო... გამოფხიზლება აღარ მინდა. პაპუნა, ისევე ჩაგვიძინა? რა ძილისგუდა ხარ. გაიღვიძე, გეხევენები! რატომ არ ტირი? გაიღვიძე და მომისმინე. იცი, რა უნდა ვითხრა? ასეთი კარგი ახალი წელი არასოდეს მქონია. საოცარი, ჯადოსნური ღამე...

(ბავშვს ხელში აიყვანს და ვალს ცეკვავს.)

თოვლის ბაბუა იყო? იყო. საჩუქრები? თავზესაყრელად. სადღეგრძელოები... და კიდევ, კიდევ იყო რაღაც... არა, შენ ვერ გეტყვი. შენ პატარა, სულელი ბიჭი ხარ, ძილისგუდა ბიჭი... იცი, ძვირფასო, ვგიჟდები სულელ ბიჭებზე. შენც ძალიან მიყვარხარ. შეხედე, გათენდა. გარეთ ქარი ქრის, თოვს, თოვს... მე და შენ კი რა მყუდროდ ვგრძნობთ თავს, არა?

ეჰ, პაპუნა, შე ძილისგუდა!...

(ბავშვს ეტლში აწვენს და ერთხანს ნაზად უმღერის. მერე კი სარკესთან მიდის) ღმერთო, რა სასაცილოა - ძიდა ხათუნა დიდ ციციანათელასა ჰგავს.

(ოცნებით.) და მგონი, მართლაც ღამაზია... ღამაზი.

საინტერესოა, ეს შუქი სიხარულისგანაა თუ ბრილიანტები ბრწყინავს? ციციანათელა ხომ სინამდვილეში ერთი უშნო, ყავისფერი მწერია.

(იხსნის სამკაულებს.)

აი, ხედავ? (სიხარულით.) თქვენ არაფერ შუაში ხართ... მაინც თითქოს რაღაც ნათელს ვასხივებ. თუ... იქნებ მეჩვენება? ეჰ, თუნდაც ასე იყოს...

(ოცნებაში წასული ათვალეიერებს ძვირფასეულობას.)

თქვენ ხომ ფასი არ დაგედებათ... და ამიტომ, ბედნიერი ვარ.

უფრო სწორად, არა თქვენს გამო, მაგრამ მაინც... რა უცნაურია...

(კარი იღება და შეძოდის აბაღვაზი რდა ცოლ-ქმარი.)

ზაზა - იხარე ჭერო, მოკვდი მტერო!

მაია - ჩუმად, გაგიჟდი?

ხათუნა - უკვე დაბრუნდით?

ზაზა - როგორ არის ჩემი ბიჭი?

ხათუნა - ეძინოს, არ გააღვიძო. თუ შეიძლება, ცოტა ხმადაბლა.

ზაზა (გაკვირვებული) - განა მე ხმადაბლა ვლაპარაკობ?

მაია - კი არ ღამაზია, ღრიალებ.

ზაზა (გაბარებული) - მე ხომ ღომი ვარ, ღომი!

მაია - ნამდვილად ასეა და ამით ვამაყობ... (ხათუნას.) ხათუნა, აი, შენ გოზინაყი. ნარმოიდგინე, ისე მომეწონა, სუფრიდან მოვიპარე. აბა, პირი დააღე... (აჭმევს.) ასე ტკბილად დამიბერდი.

ხათუნა - გმადლობ. მართლაც გემრიელია... როგორ ჩაიარა ღამე?

მაია - გენიალური იყო. იცი, რა დრო ვატარეთ? შენ? ჩემო სანყალო, ზიხარ მთელი ღამე ბუსავით მოწყენილი, არა?

ზაზა - ვაპროტესტებ! ხათუნა ბუს არ ჰგავს. ხათუნა ჰგავს შაშვს. თუმცა შაშვი შავია, ეს კი თეთრი... ჰო, მოკლედ - თეთრ შაშვს ჰგავს.

ხათუნა - დიდი მადლობა.

მაია - ასეა თუ ისე... (ამთქნარებს.) ოჰ, როგორ მეძინება... ასეა თუ ისე - შენ ახალიწლის ღამე მარტო გაატარე, ბავშვთან. ფაქტია, რომ სიხარულით ვერ იცეკვებდი.

ხათუნა - ჰო; მართალია, მაგრამ რა უჭირს. ვიჯექი და ვოცნებობდი.

მაია - ეგ რა გიჭირავს ხელში?

ხათუნა - არაფერი, არაფერი... რა ვიცი... ისე...

მაია - რა ღამაზი ბრწყვიალებია. ნაძვის ხეს რთავდი?

ხათუნა - ჰო, ჰო...

მაია - ბავშვივით ხარ, სულ რაღაცებს ამბავრებ ნაძვის ხეზე. ჩამოკიდე, ჩამოკიდე... აღარ შეგიშლი ხელს.

ხათუნა - მაგრამ ეს... (დაბნეული დასცქერის ძვირფასეულობას.) ამას ვერ დაეკიდებ, რადგან...

მაია - რა მოხდა, დაგემტვრა?

ხათუნა - დამემტვრა... სწორედ ახლა, როცა...

ზაზა - შენი ჭირიც წაუღია. (ირეკება ზარი).

ხათუნა (შეკრთება) - ოჰ, ვინ უნდა იყოს?

ზაზა (სიცილით) - ეს თუ შეკვლეა, დააგვიანდა, ჩვენ მოვასწარი.

მაია (აღებს კარს.) - ნარმოიდგინეთ, მენაგვე!

ზაზა - მენაგვე? რა დროს მენაგვეა, ახალი წლის დილას.

მაია - ჰო, ასე ამბობს, მენაგვე ვარო, მაგრამ ერთი შეხედეთ... (ალერსიანად.) შემოდი, შემოდი, გენაცვალე!...

(შემოდის პატარა, ხუჭუჭთმიანი ბიჭი, აცვია ანგელოზის სამასკარადო კოსტუმი.)

ზაზა - ვააა! ეს რა ხდება, ანგელოზებს გააქვთ ნაგავი? როდიდან?

მაია - ჩანს, საახალწლო სერვისია. ამ ბოლო დროს, ჩვენშიც ისწავლეს რაღაც-რაღაცები.

ზაზა - ვააა! ფრთებიც რომ გაუქვთებიან?... (ბიჭს.) შექანიკურია თუ ისე? (ბიჭუნა ფრთებს ამოძრავებს.)

რა მაგარია!.. გავგიჟდები. დედას ვფიცავარ, მეც უნდა ვიყიდო ეგეთი ფრთები.

პატარა მენაგვე (საქმიანად.) - ნაგავი, ნაგავი გამომიტანეთ! მეჩქარება, სხვაგანაც ვარ მისასვლელი.

მაია (სიცილით.) - ღმერთო, რა მოუცლელია! ხათუნა, რას უდგახარ, მოიშორე ეგ დამტვრეული სათამაშო-

ები. ამიტომ მოვიდა სწორედ ეს სიმპათიური ყმანვილი.

ხათუნა - ამიტომ?... ჰო, ალბათ.. (გამოერკვევა.) ახლავე, ახლავე!

(გადის, ბრუნდება სათლით ხელში და აწედის პატარა მენაგვეს.)

პატარა მენაგვე (რიხით.) - სულ ეს არის?

მაია (იციხის.) - სულ, სულ!.. ვაიმე, რა საყვარელია!

პატარა მენაგვე - აბა, კარგად ბრძანდებოდეთ.

მაია - კარგად, კარგად!

პატარა მენაგვე - მრავალს დაესწარი.

მაია - გაიზარდე დიდი ბიჭი! ღმერთო, რა საყვარელია. (ხათუნას.) ნამდვილ ანგელოზს არ ჰგავს?

ხათუნა - კი, ანგელოზია, ანგელოზი... (ეძახის.) ბიჭუნა, მოიცა, მოიცა! (მაგიდიდან გოზინაყს აიღებს და პატარა მენაგვეს აძლევს) აი, შენ!

პატარა მენაგვე - მადლობთ, დეიდა!

ხათუნა (ჩურჩულით.) - მოიცა!.. მითხარი... არ დამიშალო, შენ ანგელოზმა გამოგაგზავნა? დიდა? უფრომ? მითხარი, მითხარი!

პატარა მენაგვე (ეშმაკურად იციხის.) - ჰმ... აბა, რა! (თვალს ჩაუკრავს.) ოღონდ, ნურავის გაუმხელ, დეიდა, კარგი? (გადის.)

ხათუნა - რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა!.. რა უცნაურია ყველაფერი.

მაია (ყურს მოჰკრავს მის სიტყვებს.) - მართლაც! როგორ იყო? შენ დამტვრეული სათამაშოები გეჭირა ხელში და თითქოს საგანგებოდ, გამოგვეცხადა ის პატარა, ცუდლუტი ანგელოზი.

ხათუნა - ჰო... ანგელოზი... ანგელოზს გავატანე დამტვრეული სათამაშოები.

მაია - ისე მეძინება, ისე... (მიდის

ზაზასთან, რომელიც დივანზე თელემს.) ზაზა, ნაეიდეთ, დავიძინოთ (ანჯღრევს.) ზაზა!

ზაზა – მე უკვე მძინავს... მაგრამ, რახან შენ მთხოვ, თავიდან დავიძინებ. (ზღაზღნით დგება და ხელს გადახვევს ცოლს.)

შენც დაიძინე, ხათუნა. ახლა დღე ღამის მაგიერია... აბა, ტკბილი სიზმრები!..

(გადიან მეორე ოთახში.)

ხათუნა – ტკბილი სიზმრები? მაგრამ მე სულაც არ მეძინება. (ბავშვი ამოისლუკუნებს.)

პაპუნა, პაპუნა, მგონი, შენც არ გინდა ძილი! ვიცი, რასაც მოითხოვ – გნებავს, ხელში ავიყვანო და გელაპარაკო. ხომ ასეა?

(აპყავს ბავშვი და არწევს.)

კარგი, მაშინ ზღაპარს გიამბობ... მისმინე.

იყო და არა იყო რა. იყო ერთი პატარა, ყავისფერი, შუმჩნეველი მწერი... და რადგან ასეთი უმნიშვნელო იყო, სახელიც არ ერქვა, სანამ ერთ მშვენიერ დღეს... არა, არა, ეს დღისით

კი არა, შუალამისას მოხდა... პო, სანამ ერთ მშვენიერ ღამეს დიდად უცნაური ჯადოქარი არ გამოცხადა და მოციმციმე ნათელი არ უბოძა... და ეს იყო მის ცხოვრებაში საუკეთესო ღამე!..

მაგრამ შენ ამას ვერ გაიგებ. აბა, შემომხედე, შემომხედე!.. ვერაფერს ამჩნევ შენს ძიძას?

ჩემო პატარა ჩურჩულტო... რა განაბული მისმენ. გინდა გაიგო ზღაპრის დასასრული? პმ, რა უცნაურია და მე თვითონაც მაინტერესებს.

მაგრამ ის კი ვიცი, ყველა ზღაპარს კარგი ბოლო აქვს... და თანაც, მთავარი ხომ უკვე მოხდა, გახსოვს? მწერი ციციანათელად გადაიქცა. ეს იყო მის ცხოვრებაში საუკეთესო ღამე და იგი გულწრფელ მადლობას სწირავდა ღმერთს: „გმადლობთ, ღმერთო, ასეთი შესანიშნავი საჩუქრისთვის!“

რა ღამაზად იღიმები... ჩემს სიტყვებზე გელიმება? (კოცნის.)

ივინე, ივინე, მაგრამ იცოდე, ზოგჯერ ასეც ხდება, თურმე...

დასასრული

